



Arrest

nr. 170 522 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 22 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 maart 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven gedateerd op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 augustus 2010 de beslissing waarbij de ingediende verblijfsaanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 29 september 2010 ter kennis gebracht.

1.3. Op 14 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [O.]

[...]

nationaliteit: India

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14/03/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 29.09.2010.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens aanmatiging naam (valse naam)

PV nr zal opgesteld worden door de Gerechtelijke Politie van Veurne

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf. ”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 74/11, 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 5, 6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn), van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...]

De bestreden beslissing, betekend aan de verzoekende partij in datum van 14 maart 2016 (kennisgeving 15 maart 2016), waarbij aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, strookt niet met de wettelijke bepalingen.

De bestreden beslissing verwijst louter naar het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten en het feit dat er een PV zou worden opgesteld wegens "aanmatiging naam". Echter blijkt nergens uit de bestreden beslissing het PV nr. en/of er effectief een PV werd opgesteld.

Nochtans volgt uit art. 74/11 Vw. dat de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft en aldus omstandig dient te motiveren.

Wat betreft het inreisverbod op zich dient gewezen te worden op art. 74/11 van de Vreemdelingenwet. Zijn § 1, eerste en tweede lid bepaalt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...)."

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen. Hieruit vloeit voort dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar, bovendien dient daarnaast rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

De verwerende partij dient dus rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met art. 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat ment rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011 – 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn. Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 8 E.V.R.M. meer dan reëel is.

In wezen wordt dan ook artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet geschonden.

[...]

De verwerende partij moet bijgevolg staven waarom zij een inreisverbod oplegt van het maximum van drie jaar en waarom geen inreisverbod beneden de drie jaar.

De verwerende partij bezit immers de mogelijkheid om bijvoorbeeld een inreisverbod van 1 dag op te leggen, nu de toepasselijke wetsbepaling duidelijk stelt dat het om een maximum van drie jaar gaat. Bijgevolg is er dus automatisch ook een minimum waarbij de verwerende partij onder het maximum kan gaan en een duur kan vaststellen tussen het minimum en het maximum.

De verwerende partij heeft geenszins hieraan voldaan. Het opleggen van het inreisverbod van drie jaar werd helemaal niet gemotiveerd, er gebeurde zelfs geen enkele verwijzing naar de feiten:

"Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 29.09.2010

Een proces – verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens aanmatiging naam (valse naam). PV nr. zal opgesteld worden door de Gerechtelijke Politie van Veurne." (stuk 1).

Bovendien kan de verwerende partij onmogelijk voorhouden dat zij verplicht is om vanaf de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan of niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan sowieso een inreisverbod van het maximum van drie jaar op te leggen. Wat betreft het vermeende PV dat zou worden opgemaakt door de gerechtelijke politie van Veurne is de verzoekende partij van oordeel dat de motivering die de verwerende partij in huidige bestreden beslissing toepast zeer algemeen is. Nergens blijkt of er effectief een PV werd opgesteld en / of welk PV nr. er in casu wordt vermeld.

Eveneens stelt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij zich, omwille van humanitaire redenen, kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Hetgeen in casu wel zeer zeker het geval is:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

De verwerende partij heeft ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid als het gaat over het opleggen van het inreisverbod en de termijn ervan. Het bovenstaande wetsartikel wijst er vervolgens op dat een afweging geval per geval dient te gebeuren. Immers, het kan goed en wel zijn dat een betrokkene door overmacht niet naar zijn land van herkomst is kunnen terugkeren.

Er wordt op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij, noch werd zelfs ook maar een verwijzing naar de feiten gemaakt. Het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar werd door de verwerende partij slechts heel summier gemotiveerd.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft herhaaldelijk bevestigd dat een inreisverbod dient te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke elementen in het dossier en dat moet verantwoord worden waarom een maximum van drie jaar nodig wordt geacht (RvV, nr. 98 002, 27 februari 2013, RvV 93942, 19 december 2012, RvV 92111, 27 november 2012 en RvV, nr. 108 303, 19 augustus 2013).

De op de verwerende partij rustende materiële motiveringsverplichting wordt in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.

[...]

In casu heeft de verwerende partij ervoor geopteerd om aan de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen. Nergens kan in de bestreden beslissing worden afgeleid waarom dergelijke duur van het inreisverbod gerechtvaardigd is.

De verwerende partij beschikt immers ook over de mogelijkheid om een inreisverbod van 1 dag op te leggen. Er werd door de verwerende partij onzorgvuldig gehandeld, nu er geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden.

Het is dus de taak van de verwerende partij om te motiveren, eerst en vooral waarom zij een inreisverbod met een welbepaalde dossier oplegt en niet minder, maar ook waarom dergelijk lang inreisverbod van drie jaar gerechtvaardigd is, maar ook waarom er geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verblijft al jaren in België en is hier in 2009 toegekomen. De verzoekende partij heeft in al die jaren geprobeerd om zich op een opmerkelijke manier te integreren. De verzoekende partij heeft op vandaag een langdurig en ononderbroken verblijf in België van 7 jaar. De verzoekende partij werd gedurende al die jaren gedoogd in België.

Gezien de jonge leeftijd van de verzoekende partij en zijn langdurig ononderbroken verblijf in België is de verzoekende partij helemaal eigen geworden met de Westerse cultuur. Een cultuur die vaak niet te rijmen valt met de cultuur in het land van herkomst. De Belgische gewoontes en gebruiken die de verzoekende partij heeft eigen gemaakt en zijn levensgewoontes dreigen in botsing te komen met de Indische cultuur.

Gedurende zijn jaren verblijf in België heeft de verzoekende partij een bijzondere speciale, sterke band, met België ontwikkelt. De verzoekende partij heeft hier veel vrienden en heeft zich hier een leven opgebouwd. Bijgevolg is de verzoekende partij ook vervreemd van zijn land van herkomst. Er is in India niets of niemand waarop hij kan rekenen. De verzoekende partij wenst hier zijn verdere toekomst op te bouwen. Gezien de specifieke omstandigheden is de bestreden beslissing dan ook volstrekt inhumain. Indien de verzoekende partij de mogelijkheid zou krijgen om hier in België een verblijfsvergunning te verwerven lacht de toekomst deze gedreven jonge man toe. Bij het verwerven van een verblijfsvergunning kan de verzoekende partij onmiddellijk aan de slag. De verzoekende partij is immers een grote aanwinst voor potentiële werkgevers. In India wacht de verzoekende partij enkel onzekerheid. De verzoekende partij verwijst in die zin dan ook op artikel 8 E.V.R.M. Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt immers de bescherming van het privé – en gezinsleven. Het inreisverbod (stuk 1) vormt een inmenging in het privé – en gezinsleven van een vreemdeling die banden heeft in België, in het bijzonder wanneer hij gedurende een lange periode in België heeft verbleven.

Dit is dan ook duidelijk het geval bij de verzoekende partij. Gedurende deze lange tijd heeft de verzoekende partij een leven in België opgebouwd. De situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt valt dan ook zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M.

Inmengingen kunnen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen

tot gevolgd hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van verzoekende partijen. Meer nog, de verzoekende partijen hebben steeds hun steentje bijgedragen aan de Belgische maatschappij en economie (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Bijgevolg dient de verwerende partij een evenwicht te vinden tussen het algemeen belang van de veiligheid en het particuliere belang van de vreemdeling. Uit de feitelijke gegevens en alle elementen die zich bevinden in het administratief dossier van de verzoekende partij blijkt duidelijk dat de verzoekende partij in België een duurzaam leven heeft opgebouwd. De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel.

Het is vaststaand dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij in de vorm van de verwijderingsmaatregel een niet gerechtvaardigde inmenging in dit recht. De Raad van State heeft immers reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

Het is dan ook duidelijk dat er in casu wel degelijk sprake is van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, gelet op deze langdurige termijn van het inreisverbod en de scheiding van België gedurende deze lange periode. Het hoeft geen betoog dat dit nadeel voor de verzoekende partij niet alleen ernstig, maar ook dat dit nadeel moeilijk, zelfs niet herstellen is of zal zijn.

De negatieve impact van het inreisverbod op het gezins- en familieleven van de verzoekende partij is voor ieder redelijk denkend mens evident. Dit geldt des te meer omdat, zoals hierboven toegelicht, uit de bestreden beslissing niet afdoende blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden. Bovendien vloeit uit de definitie van het inreisverbod, zoals vermeld in artikel 1, 8 ° van de Vreemdelingenwet, voort dat de territoriale werking van het inreisverbod uitgebreid wordt tot het grondgebied van alle lidstaten, waardoor de mogelijkheden voor de verzoekende partij om zijn leven in een andere lidstaat van de Europese unie verder te zetten drastisch wordt ingeperkt.

Men kan tenslotte ook niet dienstig verwijzen naar het feit dat de verzoekende partij op elk moment gedurende de komende jaren een opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen. Deze mogelijk vindt immers zijn oorsprong in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet hetgeen slechts theoretisch van aard is, en bijgevolg zeker niet gegarandeerd te meer er wordt voorzien dat, indien er geen beslissing wordt genomen binnen de vier maanden de beslissing wordt geacht negatief te zijn. Bovendien faalt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet, in zijn motieven en motivering.

[...]

Concluderend kan men stellen dat uit de bestreden beslissing disproportioneel is aan het beoogde doel. De beslissing van de verwerende partij tot een inreisverbod is onaanvaardbaar. De verzoekende partij wenst een normaal gezins – en familieleven te leiden.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg niet op de verwerende partij op zorgvuldige wijze voornoemde belangenafweging heeft toegepast en alle individuele elementen in rekening werd gebracht.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op een helling komt te staan. Bijgevolg is de materiële motiveringsplicht manifest geschonden.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond."

2.1.2.1. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet en zowel omdat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan als omdat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Er wordt gewezen op de feiten die ten grondslag lagen aan de beslissing om verzoeker geen termijn toe te kennen om vrijwillig gevolg te geven aan het op dezelfde dag gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Met name wordt gewezen op het gegeven dat verzoeker een valse naam heeft aangenomen, in het kader waarvan een proces-verbaal wordt opgesteld door de politie van Veurne. Verder wordt geduid dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 29 september 2010. Wat de duur van het inreisverbod betreft, stelt verweerder vervolgens vast dat verzoeker reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende, die werd geweigerd door het bestuur. Verweerder refereerde aldus aan de door verzoeker eind 2009 ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die op 23 augustus 2010 ongegrond werd verklaard. Vervolgens wijst verweerder erop dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in het land te verblijven en om tijdens dit verblijf de openbare orde te schaden. Hij verwijst in dit verband naar het gegeven dat verzoeker een valse naam heeft aangenomen, zoals dit werd vastgesteld door de gerechtelijke politie van Veurne. Gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, oordeelt verweerder dat een inreisverbod voor een duur van drie jaar proportioneel is.

Het is niet betwist dat verzoeker, in het op dezelfde dag gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en evenmin dat hij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Verzoeker stelde ook geen beroep in tegen het bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend of tegen het eerdere bevel, zodat deze beslissingen thans definitief aanwezig zijn in het rechtsverkeer. Verzoeker voldoet aldus aan maar liefst twee gronden die in beginsel vereisen dat hem een inreisverbod wordt opgelegd. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet dient immers te worden aangenomen dat verweerder in deze situaties in beginsel verplicht is om een inreisverbod op te leggen (“gaat gepaard”).

Verzoeker wijst op het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat verweerder zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, om humanitaire redenen. Hij stelt dat verweerder dient te motiveren waarom geen toepassing kan worden gemaakt van deze bepaling. De Raad merkt evenwel op dat in de bestreden beslissing op duidelijke wijze wordt aangegeven waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod en waarom verweerder het nodig heeft geacht een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen. Blijkens de motivering weerhield verweerder in dit verband geen verzachtende omstandigheden in het voordeel van verzoeker die een kortere duur dan de maximumduur van drie jaar van het inreisverbod die in casu mogelijk is rechtvaardigen, integendeel, en bijgevolg al zeker geen humanitaire redenen die hem ertoe kunnen brengen geen inreisverbod op te leggen. Hij verwees in dit verband zo ook naar het gegeven dat

verzoekers eerdere verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geweigerd, en de door verzoeker ingeroepen verblijfsgronden aldus niet werden aanvaard. Er blijkt niet dat de voorziene motivering in casu niet kan volstaan. Er kan niet worden ingezien dat verweerder, die reeds aangaf om welke redenen hij een inreisverbod van drie jaar nodig vindt, vervolgens nog zou moeten toelichten waarom hij niet alsnog afziet van het opleggen van een inreisverbod. De Raad benadrukt dat verweerder de discretionaire bevoegdheid heeft om van deze laatste bepaling gebruik te maken, niet de verplichting. Het komt derhalve aan verzoeker toe om aan te tonen dat verweerder, door het opleggen van het thans bestreden inreisverbod, kennelijk onredelijk, onwettig of in strijd met de stukken van het dossier heeft gehandeld. Verzoeker is van mening dat hij zich in humanitaire omstandigheden bevindt, waarbij hij aangeeft dat het mogelijk is dat een vreemdeling door overmacht niet naar zijn land van herkomst is kunnen terugkeren. De Raad kan in dit verband evenwel enkel vaststellen dat verzoeker dit gestelde op geen enkele wijze betreft op zijn persoonlijke situatie. Hij blijft volledig in gebreke concrete elementen aan te brengen die zouden kunnen wijzen op een overmacht in zijn hoofdte om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Nu verzoeker bovendien niet in beroep ging tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 29 september 2010 en 14 maart 2016 is dit betoog ook geenszins ernstig. Daarenboven wenst de Raad ook te benadrukken dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod duidelijk van elkaar te onderscheiden beslissingen zijn. Zo is een beslissing tot verwijdering overeenkomstig artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet een beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod vervolgens als de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering. Aldus dringt ook de vaststelling zich op dat de elementen die relevant zijn bij het nemen van een beslissing tot verwijdering niet noodzakelijk dezelfde zijn als de elementen die relevant zijn bij het opleggen van een inreisverbod, en omgekeerd. Een inreisverbod dat wordt opgelegd aan een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de betreffende vreemdeling, na zijn verwijdering van het grondgebied, gedurende een welbepaalde periode een verbod wordt opgelegd om opnieuw het Schengengrondgebied te betreden en hier te verblijven. De relevante omstandigheden bij het opleggen van een dergelijk verbod, die het bestuur er mogelijkwerwijze van kunnen doen afzien een dergelijk verbod op te leggen of die kunnen rechtvaardigen dat een kortere duur van het inreisverbod wordt bepaald, zijn aldus omstandigheden die wijzen op bepaalde concrete banden met of belangen op het Schengengrondgebied die kunnen rechtvaardigen dat een vreemdeling onmiddellijk of binnen een kortere periode opnieuw toegang kan verkrijgen tot het Schengengrondgebied en hier kan verblijven. De Raad stelt vast dat de vraag in welke mate een vreemdeling al dan niet in de mogelijkheid is om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten zeker relevant is wat betreft het nemen van een dergelijke beslissing, doch niet blijkt dat dit ook relevant is wat betreft het bijkomend opleggen van een inreisverbod en de vraag of er sprake is van concrete omstandigheden die het individuele geval kenmerken en die een onmiddellijke of snellere terugkeer naar het Schengengrondgebied kunnen rechtvaardigen of vereisen. Verzoeker slaagt er met zijn uiteenzetting niet in aannemelijk te maken dat verweerder, door zich niet te onthouden van het opleggen van een inreisverbod, kennelijk onredelijk, onwettig of in strijd met de stukken van het dossier heeft gehandeld.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Verzoeker betoogt in dit verband allereerst dat uit de bestreden beslissing nergens het nummer van proces-verbaal blijkt en evenmin of een dergelijk proces-verbaal werkelijk werd opgesteld. De Raad stelt evenwel vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt welke vaststelling de politie heeft gedaan met betrekking tot verzoeker, met name aanmatiging van naam (valse naam), derwijze dat verzoeker kennis heeft kunnen nemen van het feit op basis waarvan het bestuur weerhoudt dat hij tijdens zijn illegale verblijf de openbare orde heeft geschaad. Het gegeven dat in de bestreden

beslissing het nummer van proces-verbaal niet wordt weergegeven of hieruit niet op duidelijke wijze blijkt of een dergelijk proces-verbaal werkelijk werd opgesteld, doet hieraan op zich geen afbreuk. Er blijkt niet dat de voorziene motivering niet volstaat. De Raad stelt verder vast dat het gestelde dat verzoeker een valse naam heeft aangenomen voldoende steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Zo bevat het administratief dossier een '*administratief verslag vreemdelingencontrole*' van 14 maart 2016 waarin melding wordt gemaakt van een concreet nummer van proces-verbaal en dit wegens "*illegaal verblijf + aanmatiging van naam (valse naam)*". Hieruit blijkt dat verzoeker zich voordeed als zijnde M. S., van Engelse nationaliteit. Het administratief dossier bevat vervolgens ook een weergave van een telefoongesprek met de politie van Veurne, waarbij nader werd toegelicht dat verzoeker werd aangetroffen naar aanleiding van een identiteitscontrole, dat hij geen documenten bij zich had, dat hij in het zwart werkt in een frituur en de politie via de frituuruitbater een kopie vond van het paspoort. Er wordt aangegeven dat verzoeker gebruik maakte van de identiteit van de neef van de frituuruitbater, nl. M. S., die op dat ogenblik in Parijs zou zitten en wiens E-kaart recent werd gesupprimeerd. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar stelt te betwijfelen of er effectief een proces-verbaal werd opgesteld, doch op geen enkele wijze betwist dat hij een valse naam heeft gebruikt ten overstaan van de politionele autoriteiten naar aanleiding van een identiteitscontrole. Met dit betoog richt verzoeker zich daarenboven tot een motief dat louter is overgenomen uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, en waarvan de Raad enkel kan vaststellen dat verzoeker het niet nuttig of noodzakelijk heeft geacht om deze beslissing mede aan te vechten voor de Raad. Dit bevel, inclusief het gegeven dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend omdat hij een gevaar is voor de openbare orde gelet op het gegeven dat hij een valse naam aannam, is thans definitief in het rechtsverkeer.

Verzoeker benadrukt dat het bestuur, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat het hierbij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval en het evenredigheidsbeginsel dient te respecteren. Hij wijst erop dat aldus ook een omstandige motivering in dit verband is vereist. Hij is van mening dat de gegeven motivering niet afdoende is en het evenredigheidsbeginsel miskent.

Concreet betoogt verzoeker allereerst dat de duur van het inreisverbod "*helemaal niet gemotiveerd*" wordt en er "*geen enkele verwijzing naar de feiten*" blijkt. Dit betoog van verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat verweerder in de bestreden beslissing wel degelijk afzonderlijk heeft gemotiveerd omtrent enerzijds de grondslag voor het opleggen van het inreisverbod, met name de vaststelling dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan én niet is voldaan aan de terugkeerverplichting, en anderzijds de duur van het inreisverbod. Wat dit laatste betreft, heeft verweerder geuid dat verzoeker een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende die werd geweigerd en verzoeker er niet aan heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Verweerder oordeelde dat gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod voor drie jaar gerechtvaardigd en proportioneel is. Verzoeker kan derhalve niet dienstig stellen dat er niet wordt gemotiveerd waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd of dat hiertoe automatisch werd besloten op grond van de vaststelling dat geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan of niet was voldaan aan de terugkeerplicht. De gegeven motivering reikt verder dan de loutere vaststelling dat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan of niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. Gelet op de motivering betreffende de duur van het inreisverbod kan verzoeker ook geenszins dienstig voorhouden dat er geen enkele verwijzing naar de feiten is gebeurd. Verweerder wees zo op het gegeven dat een eerdere verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds werd geweigerd en verwees naar het illegaal verblijf van verzoeker en het gegeven dat hij tijdens dit illegaal verblijf de openbare orde heeft geschaad. Gelet op de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat en de motivering waarom het inreisverbod wordt opgelegd, wordt aldus duidelijk verwezen naar het gegeven dat verzoeker een valse naam heeft gebruikt.

De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoeker niet aangeeft de concrete motieven te betwisten waarom wordt geopteerd voor een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Hij toont niet aan dat verweerder hierbij uitging van onjuiste feitelijke gegeven en evenmin dat het onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat een eerdere verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds werd geweigerd – beslissing die verzoeker ook ter kennis werd gebracht, derwijze dat hij er niet van

onwetend kon zijn dat de door hem ingeroepen verblijfsgronden niet werden aanvaard – en verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en tijdens dit verblijf bovendien de openbare orde schaadde, gegeven dat hij niet betwist. Hij geeft niet aan te betwisten dat hij inderdaad tegenover de politie een valse naam heeft aangenomen, met name deze van een Engelse onderdaan. Er blijkt ook niet dat het bestuur de vaststelling dat de betrokkene tijdens zijn illegale aanwezigheid in België de openbare orde schaadde, die mede ook ten grondslag lag aan de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven, ook niet relevant kan achten in het kader van het bepalen van de duur van het inreisverbod en met name om de maximumtermijn van drie jaar te rechtvaardigen die mogelijk is in de thans voorliggende situatie. Er blijkt niet dat het op algemene wijze kan worden uitgesloten dat elementen die spelen bij het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek niet mede een relevante omstandigheid kunnen zijn voor het bepalen van de duur van het inreisverbod en een vaststelling dat de betrokkene de openbare orde reeds schaadde kan een verzwarende omstandigheid uitmaken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Nu verzoeker zelf in gebreke blijft enige concrete kritiek in dit verband naar voor te brengen, kan het onrechtmatig karakter van de motivering van de bestreden beslissing niet worden vastgesteld.

De Raad stelt vast dat gelet op de voorziene motivering kan worden aangenomen dat verweerder de duur van het inreisverbod heeft gemotiveerd rekening houdende met de concrete omstandigheden van het geval en heeft geduid waarom hij in de thans voorliggende omstandigheden een inreisverbod voor drie jaar oplegt. Hij weerhield geen verzachtende omstandigheden, waardoor zich ook geen verdere afweging in dit verband opdrong, en evenmin humanitaire redenen die kunnen rechtvaardigen dat geen inreisverbod zou worden opgelegd. Verweerder wees ook op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, om de proportionaliteit van de maatregel te ondersteunen. Verweerder heeft aldus gemotiveerd op basis van welke omstandigheden hij besluit tot de duur van drie jaar en waarom hij zulks proportioneel acht.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in casu op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van het geval of verweerder naliel ook maar enig onderzoek te voeren naar of te motiveren over de relevante omstandigheden van zijn geval bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar.

Verzoeker betoogt verder dat niet alle relevante individuele omstandigheden in rekening zijn gebracht. Concreet wijst hij op zijn lang en ononderbroken verblijf van 7 jaar in België, zijn pogingen *“om zich op een opmerkelijke manier integreren”* en de *“bijzondere speciale, sterke band”* die hij met België heeft opgebouwd. Hij stelt hier veel vrienden te hebben en hier zijn leven te hebben opgebouwd. Hij wijst op zijn jonge leeftijd en het gegeven dat hij helemaal eigen is geworden met de Westerse cultuur, die niet valt te rijmen met de cultuur in zijn herkomstland. Hij stelt dat hij is vervreemd van zijn herkomstland en aldaar niets of niemand meer heeft waarop hij kan rekenen. Hij stelt dat hij onmiddellijk aan de slag kan als hem een verblijfsvergunning wordt toegekend.

De stukken van het administratief dossier leren dat verzoeker in de loop van 2009 verschillende keren werd aangetroffen door de politie, veelal tijdens pogingen om op illegale wijze door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk. Eind 2009 vroeg hij, zoals ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing, vervolgens een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan. Hij betoogde in deze aanvraag sinds begin 2007 onafgebroken in België te verblijven – verzoeker erkent thans dat dit niet klopt – en zich gedurende dit verblijf te hebben geïntegreerd en hier een vriendenkring te hebben uitgebouwd. Ter staving hiervan voegde hij vier *‘verklaringen van gekendheid’*. Een persoon verklaarde verzoekers buur te zijn en stelde dat hij geen problemen heeft gekend met verzoeker en dat verzoeker een goed voorkomen heeft en rustig is. Twee personen verklaarden verzoeker te kennen als *‘klant’* – of dat zij klant zijn bij verzoeker, dit is niet geheel duidelijk – en stellen geen problemen te hebben gekend met verzoeker en dat hij een goed voorkomen heeft. Een vierde persoon duidt niet op welke wijze hij verzoeker kent en verklaart dat verzoeker een rustig en beleefd persoon is en een verzorgd voorkomen heeft. Verzoeker stelde in zijn aanvraag verder dat hij door om te gaan met Belgen de Nederlandse taal heeft geleerd en voegde een arbeidscontract voor één jaar om in een frituur in Oostende te werken. Deze verblijfsaanvraag werd door verweerder bij beslissing van 23 augustus 2010, ter kennis gebracht op 29 september 2010, ongegrond verklaard. Er werd geoordeeld dat de ingeroepen elementen geen verblijfsmachtiging in België rechtvaardigen. Er werd ook geduid dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt reeds sinds begin 2007 in België te verblijven. Er blijkt niet dat verzoeker in beroep ging tegen deze beslissing, zodat dient te worden aangenomen dat zij thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

De Raad stelt in casu vast dat verweerder, in het kader van zijn motivering waarom wordt gekozen voor een duur van drie jaar, onder meer verwees naar het gegeven dat verzoeker reeds een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende, die werd geweigerd. Nu het bestuur reeds oordeelde dat de in deze verblijfsaanvraag ingeroepen elementen geen grond vormen voor een verblijfsmachtiging, kan niet worden ingezien dat deze zelfde ingeroepen elementen nog relevant zijn bij de beoordeling van de duur van het inreisverbod of zijn te beschouwen als humanitaire gronden die het bestuur ervan konden weerhouden een inreisverbod op te leggen. Het bestuur stelde immers reeds vast dat deze elementen een verblijf op het Belgische grondgebied niet rechtvaardigen. Verzoeker blijft ook volledig in gebreke te duiden op welke wijze deze elementen dan wel nog relevant zouden zijn.

De Raad stelt vervolgens vast dat noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit enig door verzoeker bijgebracht stuk op duidelijke wijze blijkt dat verzoeker aanwezig was op het Belgische grondgebied in de periode tussen de betekening op 29 september 2010 van de ongegrondheidsbeslissing en het aantreffen van verzoeker door de politie op 14 maart 2016. Verzoeker beroept zich thans op een lang en ononderbroken verblijf in België van 7 jaar, en een verdere opbouw van de banden met dit land sinds de betekening van de ongegrondheidsbeslissing, doch beperkt zich op dit punt tot loutere beweringen. Hij doet niet de minste moeite enig begin van bewijs ter zake voor te leggen. Hij maakt aldus ook geenszins aannemelijk dat op dit punt nieuwe elementen spelen in vergelijking met zijn eerdere verblijfsaanvraag. Hij beperkt zich tot een bijzonder algemeen, en op geen enkele wijze concreet gemaakt, betoog dat er sprake is van (pogingen tot) een opmerkelijke integratie, van een bijzonder sterke band met België, van het hebben van veel vrienden in België of van het uitbouwen van een leven in België en maakt zulks zodoende geenszins aannemelijk. Hij duidt evenmin waaruit dan wel zou blijken dat hij helemaal eigen is geworden met de Westerse cultuur, laat staan dat hij vervreemd is van zijn herkomstland of aldaar niets of niemand meer zou hebben. Hij maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat er sprake is van enige concrete, relevante omstandigheid die ten onrechte niet in rekening is gebracht. Er blijkt ook niet dat verzoekers jonge leeftijd een relevant element betreft. Er blijkt zo niet dat dit een gegeven is waaruit blijkt dat een aanwezigheid op het Schengengrondgebied mogelijk moet zijn, of dat dit getuigt van concrete banden met of belangen op het Schengengrondgebied. In zoverre verzoeker verder stelt onmiddellijk aan de slag te kunnen, beperkt hij zich andermaal tot een loutere bewering. Het gegeven dat verzoeker in België illegaal zou werken, toont nog niet aan dat hij hier ook terecht kan op de legale arbeidsmarkt. Een toelating tot verblijf louter op grond van arbeid wordt in België bovendien geregeld door een systeem van arbeids- en beroepskaarten. Er blijkt niet dat verzoeker beschikt over een arbeids- of beroepskaart, of hierop uitzicht heeft en kan worden tewerkgesteld in een sector waarin er op de arbeidsmarkt tekorten bestaan. De Raad stelt in dit verband ook vast dat verzoeker zich tegenover het bestuur reeds beriep op een mogelijkheid tot tewerkstelling opdat hij zou worden toegelaten tot een verblijf, doch de verblijfsaanvraag werd geweigerd. Er blijkt ook niet dat verzoeker enig wettig belang heeft bij het aanvoeren dat hij een illegale tewerkstelling in België wenst voor te zetten. Enige concrete, relevante omstandigheid die in rekening diende te worden gebracht, blijkt andermaal niet.

De Raad stelt, gelet op hetgeen voorafgaat, vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat zijn situatie wordt gekenmerkt door overige specifieke omstandigheden die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die verweerder er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur of zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod, en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder zich bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelende in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Hij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.1.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.3. Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel, dat ook nauw samenhangt met het redelijkheidsbeginsel, wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding niet aan. Een schending van het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

2.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad stelt vast dat de toelichting van verzoeker niet toelaat vast te stellen dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.5. In de mate dat verzoeker zich verder beroept op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze wetbepaling betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. Overeenkomstig artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet is een beslissing tot verwijdering de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Een dergelijke beslissing dient te worden onderscheiden van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, beslissing waarbij overeenkomstig artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden en die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering. Er blijkt bijgevolg niet dat verzoeker in het kader van huidig beroep, dat enkel een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod tot voorwerp heeft, zich dienstig kan beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2.6. De uiteenzetting van verzoeker laat voorts ook niet toe een schending van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet vast te stellen. Voormelde wetbepaling voorziet dat verweerder een verwijdering tijdelijk kan uitstellen. De Raad wijst erop dat in casu geen beslissing tot verwijdering wordt aangevochten, zodat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig op deze bepaling kan beroepen.

2.1.2.7. De terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulariseren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Er blijkt niet dat verzoeker zich in casu nog rechtstreeks kan beroepen op de artikelen 5, 6 en 11 van de betreffende richtlijn. Artikel 6 van deze richtlijn betreft ook andermaal enkel terugkeerbesluiten, die moeten worden onderscheiden van inreisverboden.

2.1.2.8. Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op respect voor het privéleven en het familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In zoverre verzoeker verwijst naar een gezins- of familieleven in België kan de Raad enkel vaststellen dat hij op geen enkele wijze aangeeft, laat staan aannemelijk maakt, enig beschermenswaardig gezins- of familieleven te hebben in België. Hij beperkt zich tot een loutere bewering, hetgeen niet kan volstaan.

Verzoeker wijst verder op een privéleven dat hij opbouwde in België tijdens de lange duur van zijn verblijf en waarop de bestreden beslissing een niet-gerechtvaardigde inmenging zou uitmaken.

In dit verband merkt de Raad op dat reeds werd vastgesteld dat een bewijs van een onafgebroken verblijf van zeven jaar in dit land niet afdoende blijkt. Gelet op hetgeen voorafgaat, overtuigt verzoeker evenmin waar hij zich steunt op sterke banden met dit land en een noemenswaardige integratie. Zulks

vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier en verzoeker doet niet de minste moeite om in dit verband enig begin van bewijs voor te leggen. Hij concretiseert het door hem ingeroepen privéleven in België niet of onvoldoende. Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het nochtans in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden, quod non in casu.

Daargelaten de vraag of er sprake is van een privéleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad bovendien nog op het volgende.

In zoverre verzoeker betoogt dat gelet op rechtspraak van het EHRM een uitzetting slechts gerechtvaardigd kan zijn indien er sprake is van *“extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd”*, hetgeen in zijn situatie geenszins het geval is, benadrukt de Raad dat dit zaken betrof van gevestigde vreemdelingen die reeds gedurende lange tijd, veelal sinds de kindertijd, in een lidstaat verbleven, hetgeen een fundamenteel andere situatie is dan deze van verzoeker. Er dient te worden aangenomen dat verzoekers situatie integendeel aansluiting vindt bij de zaak zoals deze voorlag bij het EHRM in zijn arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van 8 april 2008. Hier betrof het een vreemdeling die bij aankomst in de Verdragsluitende Staat een asielaanvraag indiende die evenwel negatief werd afgesloten en die vervolgens opteerde voor een verder illegaal verblijf. Het EHRM oordeelde dat het niet nodig was om te onderzoeken of de genoemde elementen een privéleven uitmaakten in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Zelfs indien zou worden aangenomen dat dit wel het geval was, zo vervolgde het EHRM, kon enkel worden vastgesteld dat de terugkeer naar het herkomstland in overeenstemming was met de wet, beantwoordde aan een legitiem doel en noodzakelijk was in een democratische samenleving. Wat dit laatste betreft stelde het EHRM dat eender welk privéleven dat de betrokkene had opgebouwd tijdens het verblijf in het Verenigd Koninkrijk, wanneer afgewogen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de terugkeer een disproportionele inmenging in het privéleven uitmaakte. Het EHRM besloot hiertoe na te hebben vastgesteld dat de betrokkene geen gevestigde vreemdeling was, zij nooit een definitieve toelating had verkregen om in de betrokken Verdragsluitende Staat te verblijven en het verblijf tijdens de behandeling van de asielaanvraag steeds precair was.

Ook in vaste rechtspraak van de Raad van State wordt geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

De vaststelling dringt zich aldus op dat in de situatie van verzoeker – met name deze van een vreemdeling die stevast illegaal in het Rijk heeft verbleven – de gewone opbouw van sociale, waaronder ook zakelijke, relaties niet onder de bescherming valt van deze verdragsbepaling. Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk dat de door hem ingeroepen sociale relaties in België verder reiken dan een gewone opbouw van sociale relaties en alsnog van die aard en intensiteit zouden zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. In het licht hiervan, en gelet op de door verweerder ingeroepen belangen van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde, kan niet worden vastgesteld dat het thans door verzoeker ingeroepen privéleven, dat hij nalaat concreet in te vullen, zich verzet tegen het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar, of dat er in dit verband sprake zou zijn van een gebrek aan eerbiediging van een privéleven of van enige disproportionele inmenging in een privéleven, te meer nu ook geen concrete elementen worden aangereikt die een verderzetting van het privéleven in het herkomstland of elders zouden verhinderen. Zoals reeds werd aangehaald, beperkt verzoeker zich op dit punt andermaal tot loutere beweringen.

Artikel 8 van het EVRM houdt op zich verder geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 23 februari 2016, nr. 11.808 (c); RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)).

Een miskenning van artikel 8 van het EVRM, of het hierin vervatte proportionaliteitsbeginsel, kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.9. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Hij stelt als volgt:

“Tegen de beslissing van 14 maart 2016 (kennisgeving 15 maart 2016) waarbij een inreisverbod wordt opgelegd staat uitsluitend een annulatieberoep open (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Hoewel de verzoekende partij gegronde middelen inroept, hebben de openstaande beroepsmogelijkheden, tot gevolg dat de verzoekende partij zal teruggestuurd worden naar India, zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden door de nationale rechter (alvorens een schorsing te komen in het kader van een procedure “uiterst dringende noodzakelijkheid” is het immers noodzakelijke dat er “ernstige middelen” worden aangevoerd – zie hierna).

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het E.V.R.M. en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 E.V.R.M. dient “een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het hetzelfde Verdrag toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Ook artikel 8 E.V.R.M. heeft een directe werking en wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens als één van de essentiële mensenrechten beschouwd. Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 8 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

De verzoekende partij herinnert in die zin ook aan een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij bovenstaande principes werden bevestigd aangaande de mogelijkheden in het interne Belgische recht omtrent het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het Hof is van mening dat het gebrek aan schorsend effect gedurende de annulatieprocedure niet kan worden gecompenseerd door het feit dat om daadwerkelijk een schorsend en volledig onderzoek van zijn beroep te kunnen krijgen, de verzoekende partij mogelijks tot drie verschillende beroepen moet instellen.

Dit gelet op het feit dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid slechts in aanmerking wordt genomen indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, waarbij overeenkomstig de geldende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan één van deze voorwaarden slechts is voldaan wanneer een verwijderingsmaatregel imminent wordt.

“§103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l'hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l'étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d'une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l'étranger n'est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l'ordre d'expulsion ni face à l'imminence d'un éloignement. C'est cette situation qui s'est produite en l'espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l'importance du droit protégé par l'article 3 et au caractère irréversible d'un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§105. La Cour n'estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu'avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n'est pas non plus suspensif de plein droit de l'exécution de la mesure d'éloignement et qu'il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 3 (...)

“§106. Au vu de l'analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n'a pas disposé d'un recours effectif, dans le sens d'un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. »

(CEDH, S.J. v. Belgium, no. 70055/10 dd. 27 février 2014)

In casu gaat het hier om iemand die sedert jaren in België verblijft. Bijgevolg is de gedwongen uitwijzing van de verzoekende partij met een inreisverbod een schending van artikel 8 E.V.R.M. en blijkt duidelijk dat de verzoekende partij niet terug kan. Echter, het gebrek aan een effectief rechtsmiddel staat de toetsing aan de huidige situatie in de weg in het kader van huidige procedure.

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder het feit dat men de uiterst dringende noodzakelijkheid kan aantonen, wat in de praktijk slechts aanvaard wordt wanneer de verzoeker wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting. Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”.

Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel.

Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

De beroepsmogelijkheid die op heden bestaat, namelijk het annulatieberoep, is geen daadwerkelijk rechtsmiddel, hetgeen ook werd bevestigd in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak S.J. v. Belgium. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M. geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van haar beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

In casu is het ook noodzakelijk te wijzen op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een “veilig land” van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zich in een parallelle juridische situatie bevindt en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

Door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te dienen beschikt de verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Dat deze procedure niet voldoet aan art. 13 EVRM werd recent bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak S.J. v. België. De hierboven vermelde wetsbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

Ten overvloede verwijst de verzoekende partij naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 januari 2014 (nr. 118 156 in de zaak RvV 145 663/II). Het betrof een Iraanse vluchteling die bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging had gevorderd van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Opdat een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen is noodzakelijk dat aan drie cumulatieve voorwaarden wordt voldaan. De tweede voorwaarde bestaat erin dat er ernstige middelen dienen aangevoerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt het middel genomen uit het feit dat een verzoek in uiterst dringende noodzakelijkheid geen adequaat rechtsmiddel is, ernstig. Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

2.2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn tweede middel aangeeft van oordeel te zijn dat hij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, doch hij hiermee niet aantoonst dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. Verzoekers kritiek laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging van deze beslissing.

De in het tweede middel aangevoerde grief omtrent het ontbreken van een daadwerkelijk rechtsmiddel is dan ook niet dienstig.

2.2.2.2. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM dat artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest vereist dat bij een ernstige grief ontleend aan deze eerste bepaling een van rechtswege schorsend beroep tegen een verwijderingsmaatregel mogelijk dient te zijn waarbij een ex nunc onderzoek wordt gevoerd en dat in de praktijk toegankelijk is. Hij gaat er aldus evenwel aan voorbij dat thans noch een verwijderingsmaatregel noch een ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM voorligt. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker het blijkbaar niet nuttig of noodzakelijk heeft geacht de verwijderingsmaatregel die op dezelfde dag werd genomen mede aan te vechten bij de Raad. In zoverre verzoeker betoogt dat eenzelfde dient te gelden wat betreft inreisverboden en een ernstig grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM, staat hij zulks niet aan de hand van rechtspraak van het EHRM. Nu artikel 3 van het EVRM, in tegenstelling tot artikel 8 van het EVRM, een absoluut verbod inhoudt, blijkt niet dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak zonder meer kan worden doorgetrokken. In de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het EHRM verwijst dit Hof zo ook naar de onomkeerbare schade ingeval van behandelingen zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM, om te stellen dat een van rechtswege opschortend beroep mogelijk dient te zijn. Er blijkt ook geenszins dat er bij een eventuele verwijdering van het grondgebied niet langer sprake kan zijn van een daadwerkelijk rechtsmiddel wat het beroep gericht tegen het inreisverbod betreft. In ieder geval benadrukt de Raad ook nog dat verzoeker de facto de kans kreeg om zijn middelen aan de Raad ter kennis te brengen en te laten onderzoeken. Bij de bespreking van het eerste middel is gebleken dat verzoeker geen schending van een rechtsnorm aannemelijk maakt. Verzoekers standpunt dat hij niet over een effectief rechtsmiddel kon beschikken en dat artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest zijn geschonden, mist dan ook feitelijke grondslag. Verzoeker maakt ook geenszins concreet aannemelijk dat hij in zijn situatie, en in het licht van de thans geldende wetgeving, dienstig kan verwijzen naar het arrest nr. 1/2014 van het Grondwettelijk Hof.

2.2.2.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS